

The Bridegroom is You

[To Pham Quang Hoa of Hung Yen]

You used to be addicted to your liking of travelling
Here and there, you always keep your feet moving
Coming back anytime, no schedule in your goings
Just like autumn clouds, like autumn leaves in falling.

You have just arrived at Ha Noi today
You are gone from Ha Noi the next day
Remembering you, friends would ask around:
- "I wonder, where the heck he is right now?"

Has he gone up to the mountain to hear gibbons singing?
Or, has he gone down the coast to admire the moon rising?
The horse has forgotten the willow stump, the boat, the dock on the river;
Has he ever wondered about his distant beloved mother?

In the morning comes a red wedding card of invitation
Announcing someone's intention to marry in wintery season
About the bride, nobody knows who is who?
But the groom, what a surprise, is, yes, it is you!

Ah hah! It's over, from now on, from this very day
Leaves no longer leaving the forest, clouds, not on their way
The travelling boat has permanently docked at the marriage river
The Ho's horse no longer misses the winds blowing from northern borders.

Your free eyes no longer can roam the high blue sky
Your ambition is condensed in the powder case and lipstick of your wife
If common charcoal and wood can cook up the divine medication
A life with a beautiful wife and smart kids is to your satisfaction

The lakes and rivers now miss your footsteps in roaming
The noble gentleman stays home watching the soup in cooking
You are now busy having a very romantic loving Ode to write
So you forget to tell the story of "Leaving My Family Behind"

You and I are only a trip on the train away
But it feels like thousands of deep rivers far away
Finishing three rounds of drinks, heading north when the party is over
Just to well-wish you, so we have something to remember

The more I remember, the more I feel the overwhelming self-pity
From now on, on the road only remains the shadow of me
- Though the beauty's hands look so soft and pretty
Little do I suspect that they can bind a great man's destiny...

by Nguyen Binh (Saigon 18-11-1943)

Translated from Vietnamese into English

by Hương Cau Thomas T N Cao

on May 23. 2019, in British Columbia, Canada

Chú rể là anh [Gửi Phạm-Quang-Hòa – Hưng Yên] Nguyễn-Bính

Xưa anh là kẻ nghiện sông hồ
Đây, đó, lan dài gót lãng-du
Về chẳng có kỳ, đi chẳng hẹn
Như mây mùa thu, lá mùa thu.

Anh đến Hà-Nội đêm hôm trước
Anh xa Hà-Nội sáng hôm sau
Bạn-bè nhớ tới anh, thường nhắc:
- “Không biết bây giờ hấn ở đâu?”

Hấn đã lên rừng nghe vượn hót?
Hay vừa xuống biển ngắm giăng lên?
Ngựa quên gốc liễu, đò quên bến
Hấn nhớ thương chẳng tới mẹ hiền?

Bỗng sáng hôm nay có thiệp hồng
Có người cưới vợ giữa mùa đông
Cô dâu chẳng biết là ai đó?
Chú rể là anh – Có lạ không!

A ha! Thôi nhé, tự hôm nay
Lá hết lìa rừng, mây hết bay
Sông bến lương duyên đò cắm chặt
Ngựa Hồ thôi hết gió heo may.

Mắt xanh không ngắm trời xanh nữa
Chí lớn thu vào hộp phấn son
Than củi trần-gian mà luyện được
Một đời vợ đẹp với con khôn

Sông hồ giờ bật dấu chân anh
Quân-tử về coi việc nấu canh
Viết cuốn trường-thiên ân-ái đó
Anh quên chép chuyện "Bỏ gia-đình"

Tôi chỉ xa anh một chuyến tàu
Nhưng là cách-trở vạn sông sâu
Uống ba ly rượu, quay về Bắc
Gọi để mừng anh, để nhớ nhau

Song nhớ bao nhiêu lại ngậm-ngùi
Sông hồ còn sót lại mình tôi
- Hai tay người đẹp trông mềm quá
Tôi có ngờ đâu khóa được người ...

(Sài-Gòn 18-11-1943)